

стварања света. Таквим ће бити његово блаженство – првог човека на земљи, који је исповедио Христа Сином Божијим, и чуо: „Блажен си Симоне, сине Јонин! Јер тијело и крв не открише ти то, него Отац мој који је на небеси-

ма“ (Мт. 16, 17). И Петар, три пута одрекавши се Христа у време Његовог страдања, осмелио се да каже: „ја који сам свједок Христових страдања, и заједничар у слави која ће се открити“ (1 Петр. 5, 1).

архиепископ Јован (Шаховској) ТАЈНА ЦРКВЕ

Људи питају себе и Тебе, Господе, како се може живјети кроткошћу, смирењем и правдом у овом свијету?.. Није ли то слабост само? Није ли то перманентни пораз? Али, осврни се, човјече, на сву историју земље, и она ће ти дати одговор. Горди и силни претварају се у ништа. Најмоћнији цареви и царства ишчезавају, као сан. Побједници свијета једу траву за скотове, као Навуходоносор, или познавају своју убогост у изгнанству, своју ништавност на смртном одру. Нема величине у њиховој само земаљској величини... Послије Тебе, Распетог и Васкрслог, истинска величина је остала само у Твојој Истини.

Са Крста она сија и у овом несавршеном и ка несавршеној величини устремљеном свијету. Како ће она тек да засија у свијету ином, свијету који не ишчезава, као што јутарња роса ишчезава!..

Све велико и гордо свијета пада у пропаст и ишчезава. Камен „Нерукосјечени“ – Христос – Агњец Кротки, Који је побиједио свијет – ломни сваки бездушни тотем са златном главом, сребрним грудима, медном утробом и глиненим ногама... И тотем се распада у прах.

Ко спомиње душу Цингискана? Ко ће се помолити Тиберију или цезару Августу? Ко ће се молитвено

обратити Богу макар за једног фараона од стотина њих, који су владали драгоцјеним камењима Египта, свим његовим побједоносним кочијама и свим његовим познањима?

Како је мртва сва та земаљска слава! И памћење свијета о највећим из највећих људи његових – то је само мумија, офарбана и без икаквог лика, која ни у којој мјери не открива драгоцјени живи лик човјеков пред Богом, у живој вјечности, у оном вјечном памћењу које да види може само Бог, и које Црква жели сваком човјеку.

Само смирена, Теби предана дјеца, синови Цркве Твоје, сијају истинском славом у вјечности, гдје нема мртвих, него су „сви живи“, јер су – код Бога Живога. И ми видимо те рабове Твоје, духом знамо те нове Твоје; прослављамо у њима Тебе и тиме их љубимо највишом љубављу и славимо их највишом славом.

Љубимо их као браћу – навјеки. Радujemo се вјечној њиховој радости. И – одазивамо се, отварамо себе за њихову живу љубав, која пролази кроз границу свијета невидљивог; и кроз ту љубав славимо Тебе још већом славом... Свима њима, који су к Теби дошли и духом својим у Теби васкрснули – драгим, живим, свијетлим, бесмртним и блаженим...

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ ПРВОВРХОВНИ АПОСТОЛИ

ПЕТАР И ПАВЛЕ

Мт. 16, 13 - 19; зч. 67; 2Кор. 11, 21 - 12, 9; зч. 193.

архимандрит Василије (Гондикакис)
АПОСТОЛ ПАВЛЕ - ЧОВЕК НОВЕ ТВАРИ

Изненада (Дела апостолска 22, 6), усред поподневне светлости, на домак Дамаска, експлозија небеског светлоизливања ослепљује гонитеља Христовог Савла и обраћа га у врховног апостола Павла.

Будући да је он, по златоусту, „гледао зло, добро га ослепео Бог, да би прогледао на корист... и ослепљење његово – просвећење васељене би“ (РГ 63, 6030. Тако, онај који „дише претњом и убиством на ученике Господње“ (Дела 9, 1), показује се жестоким „проповедником и апостолом“ (2. Тимотеју 1, 11) Еванђеља. Он свим бићем својим пргрљује ново посланство. Зато, верује и живи да је од утробе мајчине био „назначен“ за то дело „на послушност Христу“ (2 Коринћанима 10, 5).

Постаје свестан да Бог „први заволе нас“ (1. Јованова 4, 19). А ми смо, не они који познају Бога, већ они који бивају познати од Њега (види Галатима 4, 9).

Он се посвећује свом делу и апостолству, тако да „сви који живе у Азији чуше реч Господњу, и Јудејци и Јелини“ (Дела 19, 10).

Његова проповед је његов живот и опхођење. Он жели да другима да, не само Еванђеље Божије, него и саму душу своју (види 1. Солуњанима 2, 8), јер су му драги.

Он пати, саучествује у патњама сваког верујућег: „Ко ослаби, а да и ја не ослабим? Ко се саблажњава, а ја да не горим“ (2. Коринћанима 11, 29)?

Он има осећај оца, а не просто учитеља: „Јер ако имате и хиљаде учитеља у Христу, али немате много отаца. Јер вас у Христу Исусу ја родих Еванђељем“ (1. Коринћанима).

Говори језиком мајке: „Дечице моја, коју опет с муком рађам, докле се Христос не уобличи у вама“ (Галатима 4, 19). Свети Јован Златоусти примећује: „Која бременита мајка тако горке речи говори као он“ (РГ 63, 861).

Он снисходи, разуме, постаје

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

„свима све, да како год неке спасе“ (види 1. Коринћанима 9, 22), „безаконцима као безаконик, премда не као безаконик Богу, него је у закону Христовом“ (1. Коринћанима 9, 21).

Постаје хранитељ одојчади: млеко вас напојих, а не јаком храном, јер нисте могли (види 1. Коринћанима 3, 2).

Он има „бригу за све цркве“ (2. Коринћанима 11, 28). Пролази васељену „од Јерусалима... до Илирика“ (Римљанима 15, 19). Жртвује

мудрих и безумних (види Римљанима 1, 14).

На крају, он, „по ревности гонитељ Цркве“ (види Филипљанима 3, 6), постаје онај који „трчи према циљу ради награде небескога признања Божијега у Христу Исусу“ (види Филипљанима 3, 14).

(...)

На крају „позвани апостол Исуса Христа“ (1. Коринћанима 1, 1) не преноси мисли и разумевања, него славу богојављења. Преноси „љубав Христову која превазилази

Ма колико изгледало чудно ипак је истина да ми долазимо у овај свет, не да у њему живимо, него да се од њега спасемо. Као што људи не иду у рат, да се наслађују ратом него да се спасу од рата!

Ради већег блага од рата људи иду у рат; ради већег блага од овог живота ми долазимо у овај живот. Ради трајнијег и бољег живота ми долазимо у овај живот.

Прави хришћани никада нису сматрали овај живот друкчије него као војничку службу. Сваки војник има да одслужи свој рок, и да иде кући. И као што војници броје дане своје службе и с радошћу мисле на повратак дому, тако и хришћани непрестано мисле о крају овога живота и о повратку дому свом.

свешти Николај Жички

све за Христа. Оно што је сматрао добитком, сматра штетом „према превасходноме познању Христа“ (Филипљанима 3, 8).

Све зна Духом. „Ако и познасмо Христа по телу, но сада Га више не познајемо“ (2. Коринћанима).

Дух преко њега изграђује Цркву: као мудар архитекта он поставља темељ, који не може да буде други, сем Исуса Христа (1. Коринћанима 3, 10-11).

Текстови посланица његових су правило вере. Молитве његове постају литургијске молитве и возгласи. Он делом и речју свештенослужи Еванђеље Христово у свим народима, осећајући се дужником Јелина и варвара,

разум“ (Ефесцима 3, 19).

Заједно са њим, сви луди, неплеменити, слаби, понижени, небића, које је Христос позвао и позива, налазе се, заједно се наслађујући, у Новој Твари. Они блистају истом Благодаћу. Они нам без муке разрешавају проблеме. Не боли нас глава од њихове загонетности. Они не говоре лажи. Не излажу нас хладним тушевима својим говором и поступцима. Суде нас само тиме што одишу неизрецивим миомирисом Христовим, пројављујући дах познања Његовог у свако време и на сваком месту (*Литургија свештој Јована Златоустој, прва молитва верних*).

прошјереј Александар Шарјунов СВЕТЛОСТ АПОСТОЛСКОГ ПОСТА

Љубав, ма колико она била ватрена, може се изненадно окренути у нељубав, издајство, одрицање од вољенога. У трикратном одрицању од Христа, када Га бију и плују на Њега, и воде Га на саслушавања и ислеђивања, и Петар каже: „Не знам овог човека“, ми видимо сву страшну стварност овог догађаја. Зар он није недавно говорио од свег срца: „Ако се и сви одрекну од Тебе, ја се никада нећу одрећи?“ И када по Васкрсењу Господ пита Петра: „Симоне Јонин љубиш ли Ме више него ови?“ – Петар већ не поредећи се ни са ким, престо одговара: „Да, Господе, Ти знаш да те волим“. Три пута одриче се од својега Господа и три пута му Господ даје могућност да понови своју љубав: „Ако Ме љубиш, – каже Господ, – ако си сазнао како се на самом делу достиже љубав, напасај овце

три пута изјављивана љубав на језеру Тиверијадском, још није љубав до краја. Господ му каже да ће доћи дан, када ће раширити руке своје и други ће га опасати и одвести куда не жели, знаменујући тиме, каквом ће смрћу Петар прославити Бога. Ово ће се десити зато што ће Петар на крају сазнати тајну љубави. Када Дух Свети у дан Педесетнице сиђе на апостоле, Петар ће примити савршено нову љубав – ону, која је и код Самога Христа. Љубав, која ће му омогућити да да свој живот за Онога, Кога он љуби. Он у тој љубави и није највећи, но он ће такође поћи на крст и замолиће да га прикују наопако на крст, зато што је недостојан да умире као Господ. Тако ће Петар прославити Агнеца, и јагањци ће дознати не само речима, шта им је написао Њихов Пастир: „Но, пошто ви учествује-

Многи су у недоумици: “Због чега је потребна заједничка молитва? Код куће човек насамо може да се моли мирније, лакше и боље. Црква је јединство у молитви. Капљице кише се скупљају у један поток, чијем моћном притиску не могу да одоле чак ни камене стене. Светлост мноштва свећа се слива у један пламен, који обасјава огроман простор храма. Молитва Цркве је светлосни стуб, који је усмерен ка небу, молитва једног човека је само искра, која је прхнула. Али црквена молитва је више него молитва свих људи, који се налазе у храму, која се свакоме рачуна као његова сопствена молитва. У храму се заједно с људима моле свети Анђели, због тога у богослужењу учествује сва пуноћа Небеске и земаљске Цркве. У томе је тајна Цркве *архимандрити Рафаил (Карелин)*

и јагањце из Мојег стада“ (Јн. 21, 15 – 17). Само љубављу према другим, за које је Христос положио Свој живот, ми можемо доказати да волимо Христа. Но ова

те у Христовим страдањима, радујте се“. И дати Духу Светом да открије кроз његову проливену крв великолепије непорочног Агнеца Божијег, закланог пре